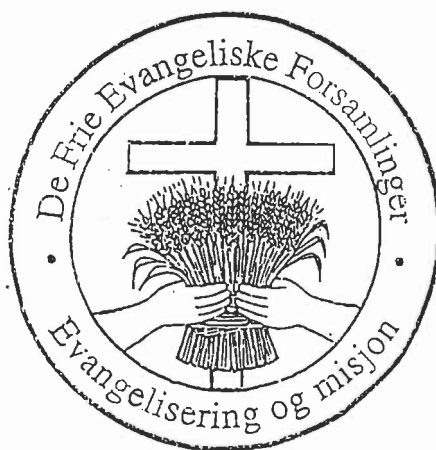

DE FRIE VENNERS

LANDSMØTE

BETANIA - KRISTIANSAND

14. til 18. september 1950

Edvin Andvatsen

REFERAT

FRA

DE FRIE VENNER'S
LANDSMØTE

I

KRISTIANSAND S.

I TIDEN

14.-18. SEPTEMBER 1950

↪ OSLO 1951 ↪

«DE FRIE VENNER»s landsmøte ble i år henlagt til Kristiansand S med venneflokken i byen som innbydere.

Tilreisende var ca. 160, deriblant forstandere, eldstebrodrere, misjonærer, misjonskandidater og evangelister.

Velkomst- og innkvarteringsmøte var tillyst i vennenes lokale i Elvegaten onsdag 13. september kl. 19. Wennesland ønsket på forsamlingsens vegne de framførte velkommen og nedba Guds velsignelse over samværet. — Herbergeringen gikk raskt fra hånden, og samtlige tilreisende fikk anvist plass.

Fellesspisning var arrangert i forsamlingslokalet, underetasjen, men møtene var henlagt til Arbeiderforenings festsal, som var vakkert pyntet og med skriftstedet: «*Kristus i Eder, herlighetsens håp*» som motto. — Utenom forhandlingsmøtene var det offentlige møter hver dag og med de framførte ordets forkynnere i teten.

Første forhandlingsmøte ble åpnet torsdag 14. september kl. 9 med Guds ord og bønn. Man gikk deretter til valg av møteledelse.

Nic. Paus Jenssen, Oslo, ble valgt til ordstyrer med Otto Hvidsten, Bergen, som varamann. G. I. Lexander og Bj. Kristiansen, Bergen, ble uttatt til referenter.

Saksliester ble deretter utlevert mot presentasjon. Sakslisten omfattet i år 9 punkter, og var som følger:

SAKSLISTE

1. *Misjonsutvalgets* beretning om virksomheten i det forløpne år.
2. *Schibboleth-komiteens* orientering om restopplag, notesaken og den finansielle stilling.
3. «DET GODE BUDSKAP». — Bladkomitéens og redaktørens oversikt.

4. *Valgordning*. — Utsatt sak fra 1948 og 1949.
  - a. Misjonsutvalget.
  - b. Bladkomitéen.
  - c. Arrangements- og teltkomitéen. Statutter for utleie av teltet.
5. *Ovenleiren*:
  - a. Rapport fra sommerleiren 1950.
  - b. Komitéen ønsker landsmøtets behandling av skjøtet på eien-
dommen, leirkomitéens fullmakt m. m.
  - c. Nyvalg.
6. *Evangelistarbeidet*:
  - a. Forslag fra br. Jørgen Stray om aktivisering av ungdoms
arbeidet.
  - b. Askim-vennene foreslår at «DE FRIE VENNER» kaller en
barne-evangeliet. — Str. Liv Ranlo er villig og uten fast lønn.
  - c. Br. Hj. Olaussen — om hyppigere besøk av unge evangelister
på forsømte felter.
  - d. Br. G. Gundersen spør om følgingen av predikende brødre
blant oss foregår på tilfredsstillende måte.
7. *Br. Albert Robinson*:
  - a. «*Barnerøsten*» — felles barneblad.
  - b. Mer praktisk måte for hjelp til Finnmark.
  - c. Orientering om virksomheten der nord.
8. *Spørsmål fra br. H. Midje*:
Er betegnelsen «DE FRIE VENNER» alminnelig anerkjent som
offisielt navn for våre forsamlinger?
9. *Forslag fra br. Nic. Paus Jønsen* om at neste års landsmøte
arrangeres som evangelistkonferanse forutsatt forannævnte poster
blir ferdigbehandlet.

Rekkefølgen av saksbehandlingen ble noe endret fra den oppsatte
liste, men vi vil i dette referat av hensyn til oversikten allikevel
følge sakslisten.

Det ble enstemmig besluttet at referat fra landsmøtet ikke måtte
tillates offentliggjort i andre blad enn i vennenes eget «DET GODE
BUDSKAP», dog unntatt kort resumé til noen navngitte dagsaviser.

Ad sak nr. 1:

Misjonsutvalgets beretning om virksomheten i det forløpne år.

Formannen i «DE FRIE VENNER»s misjonsutvalg, Jul O. Lind, Moss, leste *årsberetning for året 1949/50*.

Misjonsutvalget har i årets løp hatt en rekke saker til behandling. Disse har — etter hvert som de ble aktuelle — vært forelagt utvalgets samtlige medlemmer pr. korrespondanse, og det har hersket full enighet ved alle avgjørelser.

De frie evangeliske forsamlinger underholder for tiden 9 misjonærer i Swaziland, 4 i India, 1 i Belgisk Congo og 1 i Kina. Hertil kommer en del innfødte evangelister og en rekke misjonærer som får delvis støtte. Ingen nye misjonærer har reist ut siden siste misjonskonferanse. Et ektepar med visum til Sør-Afrika står ferdig til utreise, men det er for tiden ikke mulig å skaffe valuta. En rekke andre kandidater forbereder seg til gjerningen, dels i Norge og dels i utlandet.

For Kinas vedkommende er det — som det vil være alminnelig kjent — stadig blitt vanskeligere, og dette felt må foreløpig, praktisk talt, ansees som lukket.

I Belgisk Congo er det fremdeles overorganiseringen av de protestantiske misjoner som skaper de største vanskeligheter for fri misjonsvirksomhet.

På de øvrige felter har det ikke forekommet noe som tyder på økende vanskeligheter eller restriksjoner. Det foreligger meget oppmuntrende rapporter både fra Swaziland og India.

Det har ennå ikke vært mulig å oppnå noen økning av vår misjonskvote, men vi står i denne sak i samme stilling som de organiserte misjonselskaper, idet staten bare tildeler misjonen ca. 50 % av beregnet minstebehov. I forbindelse med tildeling og fordeling av neste års kvote har vi, på foranledning av Norsk Misjons-

Råds Centralkomité, innsendt spesifisert regnskap over anvendelsen av fjorårets kvote. Samtidig har vi henstillet til Sentralkomiteén å øke vår del av kvoten.

Misjonsutvalgets sekretær, Erling Syvertsen, Drammen, leste

Rapport vedkommende tilbakebetaling av misjonsgjeld til Staten.

Ved Norges okkupasjon ble de norske misjonærer på misjonsmarken avskåret fra forbindelsen med hjemlandet, og det ble uråd å få overført midler fra Norge til deres virksomhet.

Den norske London-regjering bevilget i desember 1940 kr. 1 000 000 som statsstøtte til misjonærene og senere under krigen tilsammen ca. kr. 1 500 000.

Etter krigen ble det — som en måtte vente — spørsmål om tilbakebetaling av denne støtte, som hadde vært av så stor betydning for våre misjonærer.

I skrivelse av 13. april 1946 ble jeg av N.M.C. (Norsk Misjonsråds Centralkomité) anmodet om å medvirke til å finne rede på en rekke frittstående misjonærer og misjonsgrupper som hadde mottatt støtte. Senere mottok jeg nye opplysninger om misjonsgjeldens fordeling og nye krav, bl. a. fra pinsevennernes ytre misjon, således at det samlede beløp som krevdes tilbakebetalt kom opp i den anseelige sum av kr. 93 000,—.

Det ble etter hvert klart at den første bevilgning på 1 million kroner skulle betraktes som gave. Av dette beløp hadde de frittstående misjonærer praktisk talt ikke mottatt noe. På den annen side hadde statsråd Hjeltnveit i sin melding av 17. august 1945 om Kirkedepartementets virksomhet under krigen gitt uttrykk for en forutsetning fra regjeringens side om at statsbevilgningen skulle kreves tilbake i den utstrekning misjonsselskapene hadde økonomisk evne til det og under hensyn til i hvilken utstrekning de hadde drevet sitt arbeid som før med innsamling og oppsparing av midler.

Jeg så det derfor som min oppgave å fremholde de frie misjonærers særstilling på begge disse områder, og jeg møtte stor forståelse og velvilje både fra N.M.C. og Kirkedepartementet i disse spørsmål. Mine bestrebelsler gikk ut på — ved Sentralkomiteéns formidling — å oppnå en overenskomst med Finansdepartementet om et rimelig beløp som skulle tjene som dekning for all støtte til frittstående misjonærer, — og så fordele dette beløp på de enkelte grupper.

På det avgjørende tidspunkt viste det seg imidlertid at denne oppgjørsmåte ikke lot seg gjennomføre fordi en del av misjonsgruppene valgte å gjøre opp på egen hånd.

For de gjenstående misjonærer ble det nå nødvendig å gripe saken an på annen måte. Jeg måtte nå skille mellom misjonærer som hadde forbindelse med de frie evangeliske forsamlinger i Norge og de som ikke hadde det, og så søke å skaffe dekning for dem som vi måtte sies å ha ansvar for. I skrivelse av 23. mars 1949 foreslo jeg for Misjonsutvalget at dette, gjennom «DET GODE BUDSKAP» offentliggjorde et opprop om innsamling. Omtrent samtidig med dette gikk br. Karl Paus Jensen inn for en lignende aksjon. Ved misjonskonferansen i Bergen ifjor kom det riktig fart i disse innsamlinger, og den 27. januar d. å. kunne jeg meddele N.M.C. at alle krav på misjonærer som har forbindelse med de frie evangeliske forsamlinger i Norge, var dekket.

I juni d. å. ble jeg anmodet om å møte i Finansdepartementet sammen med pinsevennernes misjonssekretær, br. Rolf Engebretsen, for endelig oppgjør. Da vi, etter ca. to timers konferanse med byråsjef Ahlsen, nådde fram til full forståelse på alle punkter, ble vi begge forestilt for ekspedisjonssjef Nissen, som på Finansdepartementets vegne takket for oppgjøret og for alt arbeide vi hadde hatt i forbindelse med dette — en takk som jeg herved lar gå videre til alle — forsamlinger og enkeltpersoner — som ved sin offervilje har bidratt til dette gode resultat. Av et samlet krav på kr. 93 000,— er kr. 40 000,— anerkjent som oss uvedkommende, kr. 7000,— er anerkjent som gave fra Staten og kr. 46 000,— dekket ved innbetaling.

Etter dette oppgjør fremkommer det et overskudd på ca. kr. 8000.— For alle eventualiteters skyld bør dette beløp avsettes inntil riksisjonens godkjennelse av Finansdepartementets avgjørelse foreligger.

Om jeg til slutt skal få lov til å fremkomme med en personlig bemerkning, vil jeg gjerne få uttale at et oppgjør etter de av meg først opptrukne retningslinjer utvilsomt ville ha spart oss for en betraktelig større sum enn de ovenfor nevnte kr. 7000,— som under møtet i Finansdepartementet ble anerkjent som gave. På den annen side var det jo med den største tilfredshet jeg kunne konstatere at samtlige misjonærer som har forbindelse med de frie evangeliske forsamlinger i Norge har gitt fullt oppgjør for sin krigs- og æresgjeld, et forhold som sikkert vil ha stor betydning ved enhver fremtidig forbindelse både med N.M.C. og med landets høyeste myndigheter.

x ble vægde innover for samme nummer i 1748.

Math. Støve nevnte i sin redegjørelse at foran omhandlede inn-samling hadde gitt et overskudd som ble tillagt det misjonsfond som disponeres av Misjonsutvalget. Dette fondet er som kjent testamenteriske gaver, gitt til «DE FRIE VENNER»s misjonsarbeide.

I sommer ble det av fondet stilt kr. 10 000.— til disposisjon for str. Valands hjemreise med fly fra Sør-Afrika.

Det ble uttalt at fondet har sin store betydning til avhjelp av øyeblikkelig nød som kan oppstå blant våre misjonærer, og det er behov for at fondet kan økes. — Etter forslag av Bj. Kristiansen med tilslutning av Misjonsutvalget, ble det besluttet å henstille til våre forsamlinger å oppta et offer til støtte for fondet Bededag, fredag 3. november d. å. Opprop herom vil bli inn tatt i D.G.B.

Det skal bemerkes at str. Valands utsendermenigheter har tilbakebetalt en del av det nevnte beløp og vil tre i forbindelse med Misjonsutvalget om ytterligere tilbakebetaling.

Ad søk nr. 2.:

Schibbolethkomitéens orientering om restopplag, notesaken og den finansielle stilling.

Hedin leste opp beretningen for det forløpne år, samtidig som han mintes eldstebroder J. S. Wold, Oslo, som siden siste landsmøte er sovnet inn. Forsamlingen reiste seg, idet Hedin tegnet et vakkert bilde av broderens virke, spesielt hans arbeid med distribueringen av «SCHIBBOLETH» og hans interesse for vår sangbok. — Arne Wold har overtatt arbeidet etter sin far.

Av beretningen fremgikk at «SCHIBBOLETH» er trykt i et opplag av 21 000 eksemplarer, hvorav 3000 er innbundet og på det nærmeste solgt. Restpartiet, 18 000 eksemplarer, er uinnbundet. Hele opplaget er betalt med kr. 15 629,60.

Notesaken sto fremdeles i stampe, da nødvendige midler til fortsatt arbeid med saken manglet. Hele noteboken vil komme på en sum mellom kr. 90 000 og kr. 100 000.—

Etter innhentet anbud på trykning av de første 225 sanger i 5000 eksemplarer, blir prisen kr. 30 527,— for første hefte.

Albert Robinson antydet på vegne av Schibboleth-komiteén 3 måter å gå fram på:

1. Oppta lån kr. 30 000,— i bank mot kausjon.
2. Oppta offer i forsamlingene.
3. Gå til dannelse av et forlag og tegne aksjekapital stor kr. 30 000.—

Under debatten som utspant seg om saken, ble det klarlagt at den ønskede sum, kr. 30 000.—, etter hvert ville komme inn igjen når notene kom i handelen. Det gjaldt her å komme fram til en tilfredsstillende ordning hvorved summen kunne skaffes til veie.

Ordstyreren rettet en forespørsel til forsamlingen om noen av deltagere kunne tenke seg å gå inn med kr. 1000,— som rentefritt lån. Det virket da til stor oppmuntring å se søster Thaulow Christian-sen, Grimstad, straks reise seg og uttale at hun ønsket å være med her med kr. 1000,—, ikke som lån, men som gave. — Så fulgte flere villige brødre som långivere, en fra Svennevig, flere fra Oslo, Grimstad igjen, flere fra Kristiansand, en fra Drammen osv., tilsammen til et beløp av kr. 15 000.— — en flott begynnelse på løsningen av den gamle programpost, notesaken. Dette resultat var nå nådd i løpet av en halv times tid.

I betraktning av den store betydning utgivelsen av noter til vår kjære sangbok «S» har for alle de frie forsamlinger, venneflokker og enkelte venner rundt om i vårt land, må denne sak nå videre huskes både i bønn og med midler, idet vi har fått opplyst at O. Ottesen, Trafikk-gaten 9, Stavanger, er uttatt til kasserer for noteutgivelsen.

Det første, betydningsfulle skritt er som sagt nå tilbakelagt, og første hefte av de lenge ventede noter er innen synsvidde. — De søsken som har arbeidet så ufortrødent med notesaken hittil, har utført sitt arbeid uten noen godtgjørelse.

Ad søk nr. 3:

«DET GODE BUDSKAP». — Bladkomitéens og redaktørens oversikt. Harald Isen, som er sekretær i Bladkomitéen, leste følgende rapport for året 1949:

På konferansen i Bergen i september 1949, ble det i Bladkomitéens rapport opplyst at det pr. 1. september 1949 var ca. 2 600 abonnenter på «DET GODE BUDSKAP». Pr. 1. desember 1950 vil tilgangen på nye abonnenter i det forgangne år godt og vel oppveie oppsigelser, så vi regner i dag med vel 2600 abonnenter.

«DET GODE BUDSKAP»s regnskap for 1949 stiller seg således:

Overført fra 1948	kr.	3 569.21
Pr. kontingenter	»	17 251.67
» salg av julehefter, løssalg m.v.	»	7 596.08
An porto	kr.	2 580.37
» diverse omkostninger	»	3 411.77
» trykning	»	12 542.00
» lønninger. Redaktøren. Eksp.	»	4 466.33
» klisjéer	»	22.02
» balanse — overskudd	»	5 394.47

Kr. 28 416.96 Kr. 28 416.96

«Barnerøsten»s regnskap for 1949:

Pr. kontingenter	kr.	5 715.46
» diverse	»	10.49
An porto	kr.	894.11
» diverse omkostninger	»	193.87
» trykning	»	5 281.15
» lønninger. Eksp.	»	460.00
» klisjéer	»	64.23
Pr. underskudd	»	1 167.41

Overskudd 1949 for D.G.B. blir således	kr.	5 394.47
+ overført fra 1948	»	3 569.21
Netto	kr.	1 825.26

Den gode balanse i D.G.B.s regnskap for 1949 må for en betydelig del tilskrives utgivelsen av juleheftet. Dette ble trykt i et opplag av 5500 eksemplarer og innbrakte et nettooverskudd på ca. kr. 2500.

Fra D.G.B.s samlede overskudd	kr.	5 394.47
blir å fratrekke Barnerøstens underskudd	»	1 167.41
Netto	kr.	4 227.06

som overføres til 1950's regnskap.

Det vil også i år bli utgitt et julehefte. Dette vil få et opplag av 10 000 eksemplarer — 24-sidig, med flott omslag. Prisen er satt til kr. 1.75, og vi vil henstille til vennene allerede i dag å la redaktøren få deres bestillinger. I fjor ble opplaget altfor lite, og flere bestillinger ble ikke dekket.

På Bergenskoneransen ble i h. t. referat behandlet en sak som også har betydning for D.G.B. Denne sak har nr. 15 og ble innsendt av br. G. Iversen. Etter forslag fra br. Nic. Paus Jenssen ble følgende beslutning enstemmig vedtatt:

«Misjonskonferansen vedtar at ingen enkelt broder eller søster må gå i gang med innbydelse eller selskapsdannelse i «DE FRIE VENNER»s navn uten klar godkjennelse av forsamling eller forsamlinger som er kjent og anerkjent innen «DE FRIE VENNER.»

Tross dette vedtak må vi beklage utgivelsen av tidsskriftet «Les» som også er et direkte brudd på Drammenskonferansens beslutning, hvor som kjent det ble vedtatt å utgi *ett blad*, nemlig, «DET GODE BUDSKAP», hvori opptatt «De Unges Blad» og «Misjonsrøsten».

Til slutt bør også nevnes at det ikke er så få restanser som står udekket på abonnentenes kontokort, nemlig for 1948: kr. 45,—, for 1949: kr. 1 233.— og for 1950: kr. 4 700.—.

Vi må dog tross alt i dag si at resultatet er oppmuntrende og stillingen lysere.

September 1950.

Bladkomitéen

K. Paus Jenssen, Joh. Martinsen, Albert Robinson,
Eiv. Knudsen, Harald Ibsen, Gustav Svennevig.

Støve redegjorde for situasjonen og henstilte til vennflokkene og den enkelte å være påpasselig med innsendelse av kontingenten. Juleheftet ble i fjor trykt i altfor lite opplag. Det vil i år bli vesentlig forøket. Redaktøren henstillet til vennene om ikke å være for sene med sine bestillinger.

Ad sak nr. 4:

Valgordning. — Utsatt sak fra 1948 og 1949.

Det forelå i år 2 forslag til valgordning — det ene fra årets arrangementskomité bestående av Nic. Paus Jenssen, Carl Borg, Harald Ibsen og Harry Midje, sålydende:

1. Samtlige til konferansen fremmøtte, *godkjente* brødre og søstre har stemmerett.
2. *Godkjente* brødre og søstre må være aktive og tilsluttet den på hjemstedet eller nærmest liggende arbeidende, frie evangeliske menighet.
3. Valgbare brødre må ha sin forsamlings tillit og oppfylle de forutsetninger som stilles til misjonskandidater og vitner i henhold til vedtak på konferansen 1947, punkt 3: «Godt vitnesbyrd av forsamlingen på sitt hjemsted.»
4. Landsmøtet nedsetter en valgkomité på 5 medlemmer som kommer med forslag til representanter og suppleanter til utvalg og komitéer. Misjonsutvalgets formann skal ha sete i valgkomitéen.
5. Ved nominasjon skal valgkomitéen fortrinnsvis legge an på å utta brødre som har forutsetning for å fylle de enkelte verv. Særlig legges an på en rimelig geografisk representasjon så vel som hensyntagen til menigheter som har misjonærer ute.
6. Av hensyn til forkynnergjerningen bør vitnenes antall i utvalg og komitéer begrenses til 1/3 av plassene.

Det andre forslaget var innsendt av Bergensvennene ved Daniel Nævdal:

1. Eldstebrødrene i de respektive menigheter uttar de brødre som de anser skikket til å representere menigheten på landsmøtet, og som er villig til å pta seg vervet. Det høyeste antall som kan velges er 7 for hver menighet.
2. Dette forhåndsvalg forelegges menigheten til stadfestelse i et menighetsmøte. Skulle et flertall av menigheten forkaste noen av de uttatte brødre, kan sådanne ikke utsendes.
3. De valgte brødre får med seg en erklæring fra eldstebrødrene om at de er uttatt til å representere menigheten på landsmøtet. Det står enhver menighet fritt i mer eller mindre grad å begrense sine representanters fullmakt, slik at viktigere saker ikke vil kunne avgjøres uten først å være forelagt menigheten til uttalelse.
4. Samtlige predikende brødre, som har virket som forkynnere iblant oss i minst 5 år, skal være selvskrevne til å delta i landsmøtet på like fot med de av menighetene utsendte brødre.
5. Kun de i henhold til foranstående godkjente menighetsutsendinger og predikende brødre skal ha stemmerett på landsmøtet.

6. For øvrig skal alle som står tilsluttet våre menigheter ha adgang til landsmøtet, og ha rett til å delta i ordskipet, men uten stemmerett.
7. De stemmeberettigede brødre velger et misjonsutvalg bestående av 7 medlemmer med 7 suppleanter.
8. Misjonsutvalget velger selv sin formann og bestemmer hvordan arbeidet skal fordeles innbyrdes.
9. Misjonsutvalgets representanter får en funksjonstid på minst 2 år. Ved 2-års-periodens utløp uttrekkes 2 representanter og nye velges i deres sted. De uttrukne kan gjenvelges.
10. Andre tillitsverv gjelder kun for et år.
11. Misjonsutvalget avlegger årlig rapport for landsmøtet.
12. Landsmøtet gir misjonsutvalget mandat og avgjør for øvrig alle saker ved simpelt stemmeflertall.

Nævdal leste opp Bergensvennenes forslag og kommenterte dette. Av debatten som fulgte, fremgikk det fra enkelte deltagere en viss frykt for at forslagene — om de ble vedtatt — ville danne spiren til en organisasjon, likesom enkelte andre først ville forelegge forslagene for sine forsamlinger før de tok standpunkt til saken.

Ordstyreren ønsket landsmøtets uttalelse om hvorvidt denne sak nå kunne føres fram til en avgjørelse, eller om den kanskje burde utsettes ennå et år. Med stort flertall ble utsettelse besluttet.

4 a) Valg av representanter til Misjonsutvalget.

Misjonsutvalget består av følgende representanter:

Jul O. Lind, formann,
Jens Glittenberg,
Otto Hvidsten,
Albert Robinson
Math. Støve, kasserer,
Gustav Svemnevig.
Erling Syvertsen, sekretær,

Disse brødre ble valgt i Drammen i 1947 for et tidsrom av 2 år og sto således på valg i 1949 i Bergen. Valget ble imidlertid utsatt i påvente av en fast valgordning. Valgordningen er, som foran nevnt, utsatt ytterligere 1 år. For å komme fram til en midlertidig ordning, foreslo ordstyreren — etter konferanse med møteledelsen for øvrig — at valgordningen av 1949 for Bladkomitéen legges til grunn

for valget, hvorved 2 representanter trekkes ut i år. Forslaget ble enstemmig vedtatt.

Ved loddrekning ble Jul O. Lind og Albert Robinson trukket ut. Da nye representanter skulle velges, ble gjenvalg foreslått, og dette ble enstemmig vedtatt. De nevnte representanter inntar derfor sine tidligere plasser i Misjonsutvalget.

Sekretær Syvertsen ble meddelt fullmakt til på «DE FRIE VENNER»s vegne å overvare Norsk Misjonsråds sentralkomité's møte.

4 b) Valg av Bladkomité

Bladkomitéen har likeledes fungert siden 1947 og består av følgende representanter:

Karl Paus Jenssen, formann,
Harald Ibsen, sekretær,
Eivind Knudsen,
Johan Martinsen,
Albert Robinson,
Gustav Svennevig

Knudsen ble innvalgt i Bladkomitéen i Bergen i fjor og står således ikke på valg i år.

Ved loddrekning ble Johan Martinsen og Gustav Svennevig trukket ut. Syvertsen foreslo gjenvalg. Dette ble vedtatt.

4 c) Arrangementskomité

Der forelå forslag fra den bestående komité og møteledelsen om nå i det vesentlige å ombytte komitéens medlemmer med nye brødre. Følgende brødre ble samtidig foreslått og enstemmig valgt til planleggelse av neste års landsmøte:

Johs. Hedén,
Harry Midje (eneste gjenstående fra den av-
Roald Nilsen, gatte komité),
Alf Ormås.

Teltkomitéen.

Carl Borg redegjorde for teltsaken. Det ble besluttet på misjonskonferansen i Oslo i 1948 å gå til anskaffelse av et misjonstelt. Første offer til realisering av saken ble tatt opp på Ovenleiren og innbrakte kr. 1000.—

Etter påske i år påtok en i Moss boende teltmaker seg arbeidet med å lage et telt, som kom i bruk for første gang i sommer ved Ovenleiren. Senere er teltet blitt utleid til to steder i Østfold. Teltets

kostende er kr. 6440.— inklusive lyseslegg. For nærværende gjenstår udekket ca. kr. 1000.—

Etter forutgående konferanse mellom arrangementskomitéen og møteledelsen, ble følgende brødre foreslått valgt til teltkomité:

Carl Borg, formann,
H. Midje,
H. Skovly,

Statutter for teltvirksomheten ble besluttet oppsatt av den avgående arrangementskomité som har brakt teltsaken i havn.

Ad sak nr. 5:

Ovenleiren.

a) Rapport fra sommerleiren (har vært inntatt tidligere i D.G.B).
b) Komitéen ønsker landsmøtets behandling av skjøtet på eiendommen, leirkomitéens fullmakt m. m.

Johan Martinsen redegjorde for saken og nevnte bl. a.: Det areal som først ble innkjøpt til leiområde ble snart for lite, og etter konferanse med grunneieren, gårdbruker Oven, ble resten av plassen leid for 10 år til en pris av kr. 50.— pr. år. Det er derfor god plass i dag. Leiekontrakten er undertegnet av Skovly og Martinsen.

Stefan Trøber sto som personlig eier av det først innkjøpte areal og hadde skjøte på dette. Da Trøber ble fritatt for leiarbeidet, ble regnskapet overtatt av John Dahl. Det fremgikk av dette at Trøber hadde tilgode ca. 4000 kroner på leirstedet. Dette beløp ble etter konferanse med ham redusert til kr. 2200, idet han erklærte seg villig til å transportere skjøtet til «DE FRIE VENNER» ved Misjonsutvalget.

I henhold hertil ga landsmøtet sin tilslutning til kjøpet, idet eiendommen tilskjøfets Misjonsutvalget. — Forvaltningen av eiendommen blir i praksis underlagt leirkomitéen og vennene i Østfold.

Martinsen ønsket et nettinggjærde med porter oppsatt omkring leiområdet.

c) Nyvalg.

Leirkomitéen har hittil bestått av følgende brødre:

John Dahl,
Ivar Hansen,
Johan Martinsen,
H. Skovly,

Johan Martinsen ønsket seg fritatt for gjenvalg og foreslo Hans Bentsen, Moss, i sitt sted.

Ordstyreren foreslo at en representant blir valgt fra Buskerud eller Vestfold. Martinsen mente at leirkomiteén burde bestå av folk noenlunde fra samme sted, da arbeidsforholdene er ordnet slik at de helst burde være det. Skovly støttet Martinsen. Likeledes burde ikke mer enn et medlem uttrekkes ad gangen, da den erfaring som vedkomende sitter inne med, ikke skulle gå til spille.

Det forelå forslag fra John Dahl om at leirkomiteén for fremtiden burde bestå av 5 medlemmer mot tidligere 4. Dette ble vedtatt.

Ornås foreslo at en søster ble innvalgt i komitéén. Dette forslag fikk støtte fra flere kanter, således av Blom Bakke, Arendal, som foreslo at søsterens plass i komitéén burde være permanent og at denne sak således blir avgjort for fremtiden.

Stefan Trøber foreslo at Bjarne Stålstrøm blir valgt til leder for leirkomiteén med Anton Johannesen, Drammen, som assistent.

Ved stemmegivingen ble Bjarne Stålstrøm valgt til leder for Ovenleiren, — likeledes ble valgt en søster. Hun blir å utta av leirkomiteén etter innbyrdes konferanse. De 3 øvrige plasser er tidligere besatt, nemlig John Dahl, H. Skovly og Ivar Hansen.

I likhet med de øvrige komitéer ble leirkomiteén valgt for 2 år. Etter den tid uttrekkes 2 medlemmer som kan gjenvelges.

Etter denne avgjørelse står således John Dahl og H. Skovly for valg neste år, idet disse brødre har sittet lengst i komitéén.

Ad sak nr. 6:

Evangelistarbeidet.

a) Forslag fra br. Jørgen Stray om aktivisering av ungdomsarbeidet.

b) Askimvennene foreslår at «DE FRIE VENNER» kaller en barneevangelist. Søster Liv Ranlo er villig og uten fast lønn.

Albert Robinson mente at punkt a og b burde slås sammen. Jørgen Stray innledet med å si at ungdomsarbeidet enkelte steder ble drevet bra, andre steder mindre bra. Henstillet spesielt til Robinson, Stålstrøm og John Sørensen at de tok seg av ungdommen hvor de kom. Målet måtte være å føre de unge inn i forsamlingslivet. Anbefalte landsmøtets deltagere å gå aktivt inn for saken.

Robinson anbefalte at Liv Ranlo fikk en tilskynnelse fra landsmøtet. Dette ble støttet fra mange kanter. Følgende forslag ble fremsatt og vedtatt:

«Etter forslag fra Askim-vennene henstiller «DE FRIE VENNER»s landsmøte til søster Liv Ranlo å oppta arbeide blant barn og ungdom i De Frie forsamlinger i Norge.»

Likeledes ble følgende beslutning vedtatt:

«DE FRIE VENNER»s landsmøte i Kristiansand har besluttet å henstille til brødrene Robinson, Stålstrøm og Sørensen i sin gjerning som forkynnere særlig å søke å aktivisere arbeidet blant barn og ungdom. Spesielt bør de være oppmerksom på de steder hvor der ikke er slikt arbeide.

Dessuten henstilles til forsamlings forstandere og eldste å vie dette arbeide sin særlige oppmerksomhet.»

c) Hj. Olausens forslag om hyppigere besøk av unge evangelister på forsømte felter.

Broderen redegjorde for sitt syn på saken og la særlig de yngre, predikende brødre på hjerte å ha sin oppmerksomhet henvendt på disse grener av virksomheten.

d) Gunnar Gundersen spør om tilgangen av predikende brødre blant oss foregår på tilfredsstillende måte.

Gundersen leste fra Guds ord, 1. Kor. 12.28, og nevnte bl. a.: «Nye predikanter er det liten tilgang på. Har vi hjulpet de unge blant oss som føler kall til å forkynne Guds ord, når de vil reise ut med evangeliet?»

Broderen rettet en inntrengende appell til forsamlingen om ikke å støtte de unge bort, selv om budskapet de bar fram ikke var så fullkomment til å begynne med. Likeledes henstillet han til de eldre predikantene å ta de unge med seg når de reiser ut.

Broderen minnet spesielt om Misjonsutvalgets mandat (referat fra landsmøtet Bergen 1949), hvor det heter: Når et vitne fremstår innenfor våre menigheter og vinner deres tillit, må det være menighetenes oppgave å anbefale vedkommende til Misjonsutvalget o.s.v.

Eugen Thoresen støttet saken og ga de unge noen råd med på veien, bl. a. å vandre varlig, det kall verdig med hvilket de er kalt. Følgende henstilling ble vedtatt:

«Landsmøtet henstiller til De Frie Forsamlinger å tilskynne, hjelpe og oppmuntre våre unge søsken, der har kall til forkynnergjerningen.»

Albert Robinson:

a) «Barnerøsten». — Felles barneblad? Robinson (medlem av Bladkomiteén) pekte på den økonomisk vanskelige situasjon bladet «Barnerøsten» befinner seg i. Det er alene overskuddet i D. G. B. som trekker «Barnerøsten» med seg og som gjør at det i det hele tatt kan komme ut regelmessig. Han foreslo og anbefalte derfor at «DE FRIE VENNER», etter innbydelse, går sammen med dissenterne innenfor Norsk Søndagsskoleunion når de fra 1. januar 1951 gir ut et felles søndagsskoleblad som blir dobbelt så stort som det nåværende «Barnerøsten», og prisen blir noenlunde den samme som nå. Robinson og Eivind Knudsen hadde deltatt i et møte i Norsk Søndagsskoleunion, hvor saken ble behandlet. Om «DE FRIE VENNER» deltar fra starten av ved utgivelsen av felles barneblad, ville vi stå atskillig sterkere enn om vi eventuelt kom med først på et senere tidspunkt.

Saken måtte avgjøres her på landsmøtet, og resultatet ville Robinson overbringe innbyderne. Samme forslag var behandlet i de respektive landsmøter, og disse var stemt for å gå sammen om et felles barneblad. Pinsevekkene ville dog holde på sitt eget blad. Flere uttalte seg for og imot. Trøber foreslo utsettelse. Ved stemmegivningen falt forslaget om utsettelse med 54 mot 72 stemmer. Robinsons forslag falt med 42 mot 86 stemmer.

Etter denne avgjørelse vil «Barnerøsten» fortsette.

b) Mer praktisk måte for hjelp til Finnmark.

Daniel Nilsen og Robinson hadde i sommer vært en tur i Finnmark og bl. a. deltatt i flere innvielser av bedehus og Fiskarheimen i Kjøllefjord. De hadde med egne øyne sett hvordan forholdene er der nord. Behovet for evangelister er stort, og kunne vi her sør hjelpe til på noen måte, burde det bli gjort. Robinson antok at det beløp som trengtes til underhold av en evangelist i ett år — eller en sesong — er ca. kr. 3 000.—. Han foreslo at vi for fremtiden samlet inn den nevnte sum på våre landsmøter. Forslaget fikk atskillig motbør, bl. a. fra misjonær Evenstad, og saken ble ikke ført fram til noe vedtak.

c) Orientering om virksomheten der nord.

Daniel Nilsen ga en interessant utredning om sin reise til Nord-Norge i sommer sammen med Robinson. Referat fra reisen er tidligere inntatt i D.G.B.

Predikant Engvik, som deltok på landsmøtet, ba om tid til å redegjøre for sin uttredelse av Baptistsamfunnet, da dette var et spørsmål hos mange og av stor betydning for hans nåværende forkynnergjerning innen «DE FRIE VENNER».

Etter at dette ble imøtekommet, ga Engvik en fylldig redegjørelse om sitt kall og tidligere virke som forstander i baptistmenigheten i Trondheim.

Ad sak nr. 8:

Spørsmål fra H. Midje:

«Er betegnelsen «De Frie Venner» alminnelig anerkjent som offisielt navn for våre forsamlinger?»

Dette ser ved første øyekast ut til å være et overflødig spørsmål, og når vi har sittet og hørt på konferansen her i Kristiansand og har fulgt med i behandlingen av de forskjellige saker, har vi ganske sikkert bemerket at navnet «DE FRIE VENNER» har vært nevnt utallige ganger. Det er vel ikke en sak som har vært oppe som ikke en eller annen gang har vært borte i betegnelsen «DE FRIE VENNER». «DE FRIE VENNER»s navn har f. eks. vært nevnt ved misjonsstasjonene i forbindelse med Misjonsutvalget o.s.v. Hele tiden har dette navnet vært knyttet til hver sak helt selvfølgelig og naturlig, uten at noen stusset eller protesterte.

Det her nevnte er altså de talte ord, og for å stadfeste det skal vi ta for oss det skrevne ord. Vi går da til «DET GODE BUDSKAP», hvor Støve hver gang skriver i bladet «organ for «DE FRIE VENNER» i Norge». Også dette er noe vi har akseptert og funnet i orden. Og for å ta enda et tilfelle, så kan jeg nevne referatet fra Bergen i fjor, hvor det med store bokstaver på første side tydelig står: «DE FRIE VENNER»s Misjonskonferanse i Bergen 1949».

Så langt er altså stillingen helt klar og ikke til å misforstå. En skulle da tro at saken dermed er i orden og at mitt spørsmål av den grunn er unødvendig å spandere tid på.

Når jeg allikevel har tatt det opp her, er det på grunn av de forskjellige lokale forsamlinger rundt omkring i vårt land. For å nevne noen eksempler som er godt kjent av alle, så nevner jeg menigheten i Drammen som jeg tilhører. Den skriver seg for menigheten i Knoffs gate 6, Drammen. Likeså menigheten i Oslo på samme måte, menigheten i Møllergata 38, Oslo. Slik kan vi fortsette

rundt i landet, — Oslo, Drammen, Stavanger og Bergen. — Nå vil jeg gjerne ha nevnt at for Bergens vedkommende har de også et annet navn. De heter nemlig «Den Frie Evangeliske Forsamling, Skogstredet 17, Bergen». I Kristiansand skriver de seg under navnet «Den Frie Evangeliske Misjon, Kristiansand». Her er det altså to som har funnet det praktisk å benytte et ordentlig navn istedenfor bare et gatenavn.

Nå er jo saken den at for oss Frie Venner som kjenner de forskjellige forsamlinger rundt omkring i landet, — for oss selv, er saken kanskje klar. Men det var ikke oss jeg i første rekke tenkte på, da vi nok finner fram til «DE FRIE VENNER», hva de enn kaller seg, men det var andre utenforstående, både av andre grupper og samfunn — og aller mest helt fremmede folk som kommer til en by og ikke kjenner til stedet og forsamlingene på stedet. Og hva kan disse vite f. eks. om Skogstredet 17, Bergen? — Det er for dem bare et gatenavn, og de har neppe anelse om hvem eller hvilke som skjuler seg under dette gate- og nummernavn. For alt hva de vet kan det være både Smithevenner eller Ruthesford, og det kan være adventister. De står altså helt uforstående og like kloke i slike tilfeller. Og nå begynner vi å nærme oss hvor jeg vil hen med mitt spørsmål.

Hvorfor er ikke navnet «DE FRIE VENNER» brukt rundt omkring i landet, likeså vel som det er brukt her på landsmøtet. Hvorfor bruker vi ikke både i skrift og tale betegnelsen «DE FRIE VENNER» istedenfor Knoffs gate 6, Møllergata 38 o.s.v.?

Nå er jeg helt klar over en hel del av disse hvorfor her i dag. Det er mange som er enige med Bysven som så ofte sier, når han blir spurt hvem han tilhører: «Jeg har ingen merkelapp på meg.» Og det er jo så, men han hører nå allikevel til «DE FRIE VENNER». At han samtidig tilhører Jesus Kristus og har samfunn med Faderen, Sønnen og Den Hellige And, det er det ingen som benekter, men det forandrer allikevel ikke saken. Når br. Hedin i går nettopp var inne på disse ting, hvor han fremholder det samme syn, så forhindrer ikke det at han er iblant oss og tilhører oss. At han også tilhører det kristne samfunn, forandrer ikke saken det minste.

La oss derfor ta konsekvensen av det vi her har behandlet, og la oss benytte oss av navnet «DE FRIE VENNER» og gjerne med store forbokstaver. Et annet navn kunne vel også brukes, men noe annet navn — som dessuten allerede har fått slikt innpass iblant oss — det har vi ikke, så la oss beholde det vi har og la oss bruke det, — og la oss bruke det flittig.

Jeg for min del er glad fordi jeg er en fri venn, og det er vi ganske sikkert alle sammen glad for, det er noe vi alle er enige om. Men det skulle bare gi oss enda større grunn til å bruke navnet enda mer.

Jeg vil derfor foreslå at landsmøtet her i Kristiansand retter en henstilling til alle De Frie Vennegrupper i Norge om å benytte navnet «DE FRIE VENNER» som eneste både i skrift og tale, — eller for å bruke et slagord som kunne feste seg hos oss:

«Bruk De Frie Venner's navn til De Frie Venner's gagn.»

H. M.

Etter Midjes innlegg hadde flere brødre klare og orienterende innlegg om forholdene på sine plasser. Særlig merket vi oss Martinsens utredning om forsamlingen på Moss i denne forbindelse, men beklageligvis så tillot ikke tiden å ferdigbehandle spørsmålet. Vennene viste imidlertid så klart sin interesse for videre meningsveksel om og klarleggelse av dette spørsmål, at vi anbefaler det til videre og avsluttende behandling på neste konferansesamvær.

Ad sak nr. 9:

Forslag fra Nic. Paus Jenssen

om at neste års landsmøte arrangeres som-øvangelistkonferanse, forutsatt forannevnte poster blir ferdigbehandlet.

Paus Jenssen mente at selve forslaget neppe trengte noen spesiell innledning. Når han hadde fremsatt det, så var det først fordi flere saker, temmelig overflødig, hadde en tendens til å gå igjen fra år til år. Dernest hadde han av flere uttalelser tidligere forstått at det til disse samvær var fremmøtt mange søsken som ikke hadde så stor interesse av å drøfte sakslistens mange praktiske spørsmål, men desto mer følte trangten etter intime samvær om Guds ord og de sider av vår forkynnelse og vårt evangelistarbeide som kunne tjene til oppbyggelse og forsamlingenes sterkere vekst. Spørsmålet måtte da bli om hvordan møtedeltakerne så på dette og hvordan en kunne gå fram med hensyn til eventuell tidsbegrensning av saksdrøftelser og tilsvarende utvidelse av direkte åndelige møter. Flere brødre ga tanken sin tilslutning, men Nævdaal var den første til å komme frem med en konkret utforming til endret fremgangsmåte, nemlig så at neste landsmøte legges an med åndelige formiddagsmøter,

mens ettermiddagene nyttes til forhandlinger om praktiske spørsmål. Enkelte deltakere uttalte betenkeligheter ved sådan ordning, hvorefter Daniel Nilsen foreslo at første dag i landsmøtet reserveres helt for praktiske forhandlinger, og at samtlige resterende dager nyttes utelukkende til åndelige møter, bibelsamvær o.s.v. Dette Nilsens forslag ble vedtatt med stort flertall.

Følgende ble valgt til å underskrive protokollen: Nic Paus Jenssen, Otto Hvidsten, G. I. Lexander og Bj. Kristiansen.

Formiddagstunene var på gått, og ordstyreren antydet det fine vær lørdag ettermiddag nyttet til småturer og kortere utflukter i stiftstadens vakre omgivelser. Deltakerne fant, forhåpentlig med god samvittighet, — å kunne bevilge seg såpass frihet, idet da også punkt 7 b om praktisk støtte til utvidet evangelisk virke i Finnmark må bli å anbefale til sluttbehandling på vårt neste landsmøte.

Endelig må vi tilrå at saken «Valgordning» i årets løp behandles av alle våre menigheter og vennegrupper på menighetsmøter, så eventuelle representanter eller deltagende søsken for øvrig kan være klar over sin egen forsamlings stilling til denne sak når den kommer opp til avgjørende behandling på vårt neste landsmøte.

G. I. Lexander (sign.),

Otto Hvidsten (sign.),

Bj. Kristiansen (sign.),

Nic. Paus Jenssen (sign.).

Utenom referatet, men allikevel i nøye tilknytning til dette, vil den nå fratrådte arrangementskomité tillate seg å gi uttrykk for sin helhjertede taknemlighet overfor de kjære venner, vertskapet i Kristiansand. At venneflokken til å begynne med hadde anseelige betenkeligheter ved en oppgave som den å stå for et arrangement av størrelse som den vårt landsmøte innebærer, er sikkert uten videre forståelig for alle. Men vi må uforbeholdent uttale at når den nedsatte lokale arbeidskomité hadde fattet sin beslutning om å etterkomme arrangementskomitéens kanskje noe for pågående henstillinger, så fant vi straks all vantro, usikkerhet og tvil om egen tiltaksevne fullstendig borte.

La oss også tilføye, ikke minst som advarsel mot gjentagelse senere år, at de siste møtedeltakerne først meldte sin ankomst ved personlig fremmøte på konferansens åpningsdag. De ble allikevel skaffet husrom med et hjertelig velkommen til Kristiansand i Jesu navn. —

Det ligger ikke for oss å sysle med menneskeforherligelse eller minst enkeltvis, men det bør ikke være noen av de tilfredse og taknemlige gjester forbudt å sende den stedlige arrangements- og innkvarteringskomité en hilsen og anerkjennende takk ved tid og leilighet. Og så kan hver især selv finne ut «de skyldige». Herren skal ha første æren og takken for deres innsats og oppofrelse i hele sin tjeneste her, idet vi minner om Jesu egne ord:

«Hva I har gjort imot en av disse mine minste brødre, det har I gjort imot meg.» Mat. 25.40.

Lønningsdagen er sikker. Den bringer full lønn også for denne eders kjærlighetsgjerning.

Om arbeidsfordelingen mellom Kristiansandsbrødrene og oss i arrangementskomitéen — en ny fremgangsmåte dette år — er bare å si at denne virket mellom oss helt igjennom grei og knirkfri i all detaljer.

Carl Borg, Harry Midje, Harald Ibsen, N. Paus Jenssen.